

РЕШЕНИЕ

№ 7846

гр. София, 14.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 14.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **9111** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 във вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 във вр. чл. 266, ал. 1 във вр. чл. 197, ал. 2 във вр. ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на С. Е. П. от [населено място], [община], Област С., [улица], депозирана чрез пълномощника ѝ – адв. Е. М. Г., САК, против Решение № ПИ – 281 от 30.08.2023 г. на директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата ѝ вх. № 70-00-1266 от 16.08.2023 г. по регистъра на ТД на НАП – С. срещу Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки изх. № С230022-012-0000058 от 02.08.2023 г. издаден от главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП - С..

Според жалбоподателя, оспореното решение е неправилно и незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на материалния закон. Застъпва се становище, че в конкретния казус не е налице изпълнително основание, което предпоставя предприемане на действия по събиране на наложената Глоба с Ф., серия СО № 9055737 от 18.12.2021 г., издаден от служител на Център за градска мобилност ЕАД - С.. В този аспект, се твърди, че административно наказателното производство, водено спрямо жалбоподателката не е приключило, доколкото тя е оспорила по съдебен ред наложената ѝ Глоба, а с Определение от 21.04.2022 г., постановено по НАХД № 2216/2022 г. по описа на СРС, НО, 134 състав, съдът е прекратил съдебното производство и е изпратил жалбата по компетентност на Столична община – Център за градска мобилност за преценка и евентуално произнасяне по реда на чл. 186, ал. 2

от ЗДвП и чл. 39, ал. 3 от ЗАНН. Изложени са аргументи и за липса на основания за образуване на административно наказателно производство поради изтеклия продължителен период от време от момента на констатиране на твърдяното нарушение на ЗДвП до изпращане на жалбата в Центъра за градска мобилност ЕАД с Определението на съда от 21.04.2022 г., който се сочи като несъответен на изискванията на чл. 34 от ЗАНН за съставяне на Акт за установяване на административно нарушение. Твърди се, че в конкретния казус разпоредбата на чл. 186, ал. 7 от ЗДвП е неприложима, с оглед предприетите действия по оспорване на издадения Ф. и констатираното с него административно нарушение, подлежащо на санкция по реда, предвиден в ЗДвП. С аргумент, че липсата на изпълнително основание изключва предприемане на действия по изпълнение, включително и налагане на обезпечителни мерки, от съда се иска да отмени оспореното Решение на директора на ТД на НАП – С.. Претендират се разноски, на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 и т. 3 във вр. ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът – директорът на ТД на НАП - С., чрез процесуалния си представител в съдебното производство, счита жалбата за неоснователна. Претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. чл. 144 от АПК във вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Софийска градска прокуратура не участва със свой представител в настоящото производство.

След провеждане на съдебното заседание – на 16.11.2023 г. от процесуалния представител на жалбоподателката – адв. Е. Г. е постъпила жалба-становище, в която е заявено, че поради лични и служебни ангажименти не е успяла да се яви в съдебното заседание, но поддържа искането в жалбата и моли съда да го уважи, ако делото е било обявено за решаване. С последващи молби от 04.12.2023 г., от процесуалния представител на жалбоподателката са изразени алтернативни становища – в подкрепа на направеното искане в жалбата – твърди се, че едва на датата, на която е подадена жалбата пред СРС – 26.01.2021 г. жалбоподателката е разбрала за наложената ѝ глоба с Ф.. В този аспект се сочи неизпълнение на процедурата по надлежно връчване на Фиша. Застъпено е становище за необходимост от събиране и на други доказателства. Направени са доказателствени искания, включително за назначаване на техническа експертиза, за установяване на датата на подаване в СРС на жалбата, с която са оспорени констатациите в издадения Ф.. Представени са копия на медицински документи, удостоверяващи влошено здравословно състояние на възрастен родител на процесуалния представител – адв. Г., грижите за когото се сочат като обстоятелство, препятствало участието в съдебното производство.

Административен съд – София – град, Първо отделение – 26 състав, след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към административната преписка доказателства, в контекста на становището на страните, прие за установено от фактическа и правна страна:

Изпълнително дело №[ЕИК] от 2023 г. по описа на ТД на НАП – С. е образувано за принудително събиране на публично вземане на С. Е. П., ЕГН [ЕГН], представляващо наложено административно наказание Глоба в размер на 50 лева с издаден Ф. № 9055737 от 18.12.2021 г. от служител на Център за градска мобилност ЕАД при Столична община. Производството по принудително събиране е образувано въз основа на постъпило в ТД на НАП – С. на 05.05.2022 г. Заявление от Столична община.

На 16.02.2023 г. на жалбоподателката С. П. е връчено Съобщение за доброволно изпълнение, издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С., изх. № С230022-048-0002725 от 30.01.2023г. (л. 13 – л. 14) като ѝ е предоставен 7-дневен срок за изпълнение на публичното задължение.

С Постановление изх. № 230022-022-0032641 от 11.05.2023 г. (л. 12), на основание чл. 200 във вр. чл. 202, ал. 1 във вр. чл. 195, ал. 1, т. 1 – т. 3 от ДОПК, са наложени обезпечителни мерки – заповед върху налични и постъпващи суми по банкови сметки на жалбоподателката, депозити, както и вложени вещи в трезори, включително съдържанието на касети и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги – до размера на публичното задължение – 50 лева.

На 12.05.2023 г. в Банка ДСК АД и в Ю. България АД са получени заповедни съобщения с изх. № С230022-003-0027948 от 11.05.2023 г. и № С230022-003-0027949 от 11.05.2023 г. (л. 17, л. 18, л. 15 и л. 16).

Преди да бъдат предприети процесуалните действия по принудително събиране на публичното вземане, публичният изпълнител е изпратил Искане, на основание чл. 212 от ДОПК, до взискателя – Столична община, с което е поискал да му бъде предоставена информация „Ликвидно и изискуемо ли е задължението на С. Е. П. установено с Глоба Ф. № 9055737 от 18.12.2021 г., издаден от служител на Столична община – Център за градска мобилност /за неправилно паркиране/, след издаденото Определение № 1282 от 21.04.2022 г. на СРС. Влязла ли е в сила глобата, обжалва ли се.“ (л. 21).

С писма изх. №№ 7731-21 от 17.07.2023 г. и № 7731/4 от 27.07.2023 г. (л. 22, л. 23), директорът на Дирекция „Паркиране и мобилност“ е посочил, че не е съставен Акт за установяване на административно нарушение, поради което глобата по Фиша е дължима.

Обжалваният пред директора на ТД на НАП – С. – Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки, на основание чл. 208, ал. 2 от ДОПК, (л. 10) е връчен на жалбоподателката на 08.08.2023 г. по електронен път (л. 11).

За да остави без уважение жалбата против Отказа за отмяна на наложените обезпечителни мерки, директорът на ТД на НАП – С. се е позовал на разпоредбата на чл. 186, ал. 7 от ЗДвП, както и на получените отговори относно дължимостта публичното вземане – размера на наложеното имуществено административно наказание – Глоба от 50 лева. Посочил е, че публичното вземане не е погасено чрез доброволно плащане в предоставения срок в Съобщението, което именно е послужило като основание за предприемане на действия за принудителното му събиране, част от които са и наложените обезпечителни мерки. Посочил е и, че жалбоподателката не е представила друго по вид обезпечение – в пари, в неотменима и безусловна банкова гаранция, или държавни ценни книжа, с които да бъдат заменени приложените от публичния изпълнител.

Към административната преписка не е представен документ, удостоверяващ връчването на Решението на директора на ТД на НАП – С. на жалбоподателката. Жалбата срещу така постановения административен акт е депозирана на 16.10.2023 г., в изпълнение на дадени указания от съда с Разпореждане от 02.10.2023 г.

Страните не спорят по така описаните фактически обстоятелства, които се установяват и от приложените към административната преписка заверени копия от документи.

Анализът на тези доказателствени източници даде основание на съда за следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от процесуално легитимирано лице – надлежно упълномощен от санкционираното лице – длъжник в изпълнителното производство, адресат на административния акт – адв. Е. Г.. Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Въпреки несвоевременно заявеното възражение от процесуалния представител на жалбоподателя, с депозираната едва на 04.12.2023 г. Молба, че административната преписка е некомплектована, съдът държи да отбележи, че същото не е подкрепено с доказателства. Обжалва се акт на публичен изпълнител при ТД на НАП – С.. Към преписката са приложени всички документи, издадени от административния орган сезирал публичния изпълнител за подлежащото на изпълнение административно наказание, наложено с влезлия в сила Ф., които съдържат информация, че публичното вземане е ликвидно и изискуемо, и в този аспект подлежи на принудително изпълнение, доколкото не се твърди да е изпълнено доброволно.

Не са налице основания и за възобновяване на съдебното следствие, с цел събиране на други доказателства, поради наличие на причини (основателни или не, внезапно възникнали или не, лични или служебни) за явяване и участие на процесуалния представител на жалбоподателя в проведеното на 14.11.2023 г. съдебно заседание, доколкото за жалбоподателя чиито права упражнява упълномощеният процесуален представител, не се твърди, а и не са представени доказателства, да е бил препятстван да упражни лично правото си на участие и на защита на засегнатите си права и законни интереси, включително заявявайки своевременно доказателствени искания – преди и/или по време на провеждане на съдебното заседание. Подобна процесуална активност не е проявена нито от жалбоподателя, нито от процесуалния му представител, въпреки своевременното уведомяване за датата и часа на съдебното заседание още на 26.10.2023 г. (л. 45). За пълнота на изложението следва да се посочи и че доказателствените искания не касаят неустановени с други доказателствени източници релевантни факти от значение за приложимия материален закон.

Обжалваното решение е постановено при спазване на административно-производствените правила – издадено е от материално компетентния орган по чл. 266, ал. 1 от ДОПК – директора на ТД на НАП - С., отговаря на изискванията за форма и съдържание, посочени са правните и фактически основания за издаването му.

Единственият спорен въпрос в конкретния казус е валидно изпълнително основание ли е издаденият от служител на Център за градска мобилност ЕАД бланков тип Глоба с Ф. серия СО №9055737 от 18.12.2021 г., с който на жалбоподателката като водач на лек автомобил „Ф. Поло“ с ДК [рег.номер на МПС] е наложена административна санкция Глоба в размер на 50 лева за неправилно паркиране на [улица]до № 26, на основание чл. 186 от ЗДВП.

Според настоящия съдебен състав, този въпрос е решен законосъобразно от органите по приходите, които са сезирани от Столична община с искане за събиране на публичното вземане.

Въпреки продължителният период от време, с който е разполагала жалбоподателката да се снабди с доказателства в подкрепа на тезата си, изложена в жалбата - за наличие на висящо административно наказателно производство, доколкото съдебният акт, на който се позовава, е постановен почти 1 година и 6 месеца преди сезиране на

настоящия съдебен състав – на 21.04.2022 г., такива доказателства не са ангажирани в настоящото производство Такива не се сочат и от процесуалния й представител, включително и в подадените след проведеното съдебно заседание молби от 04.12.2023 г.

Безспорно е установена датата, на която в ТД на НАП – С. е постъпило Заявление за събиране на публичното вземане – 05.05.2022 г. – дата, посочена от публичния изпълнител и в мотивите на оспорения в настоящото производство Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки. Действията по изпълнение – отправяне на покана за доброволно изпълнение и налагане на обезпечителни мерки са предприети съответно 6 месеца след постъпване на заявлението – съобщението за доброволно изпълнение е от 30.01.2023 г., а Постановлението за налагане на обезпечителни мерки е от 11.05.2023 г. - повече от 1 година след постъпване на Заявлението.

Категорично установено и от приложения към преписката отговор от директора на Дирекция „Паркиране и мобилност“ при Столична община е, че в този период от време, който съвпада с изпращане на определението на съда от 21.04.2023 г. на административния орган, наложил санкцията, ведно с жалбата, с която се оспорват констатациите във Фиша, не е издаден Акт за установяване на административно нарушение.

Не е спорен моментът на депозиране на жалбата от санкционираното лице в Районен съд – София, която е послужила като основание за образуване на наказателно административен характер дело № 2216 по описа за 2022 г., а именно 26.01.2022 г. Неподкрепено с доказателства, а дори и с твърдения в тази насока, обаче е обстоятелството, че Фишът е ненадлежно връчен. Депозирането на жалба пред съда почти 40 дни след издаване на Фиша и твърдяното неизпълнение на процедурата по съставянето му в присъствие на санкционираното лице или надлежното залепване на съобщение на стъкло на автомобила, при съставянето му в отсъствие на нарушителя, не позволява да се правят изводи относно начина, по който този факт е станал известен на жалбоподателката именно в този ден – на 26.01.2022 г. Неприложима в този смисъл е и тезата за доказателствената тежест на административния орган, доколкото съдебното производство пред Районния съд е протекло единствено в рамките на проверката на процесуалната допустимост на жалбата, която е приета с цитираното в жалбата определение като НЕДОПУСТИМА и е ОСТАВЕНА БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ, без да са обсъждани аргументите по съществуването на спора, включително и относно законосъобразността на процедурата по констатиране на нарушението и връчването на Фиша.

Изложеното дава основание на съда, да приеме, че липсват доказателства, въз основа на които може да се установи по несъмнен и категоричен начин, че към 30.12.2021 г. не са били налице основанията, визирани в разпоредбата на чл. 186, ал. 7 от ЗДвП, от който момент съставеният Ф., по силата на закона има правни последици на влязло в сила наказателно постановление, казано по друг начин представлява подлежащо на изпълнение изпълнително основание. Фишът е съставен на 18.12.2021 г., а 7 дневния срок за доброволно заплащане на наложената административна санкция е изтекъл на 29.12.2021 г. - първият работен ден след официалния празник 25.12.2021 г.

Не се твърди жалбоподателката да е упражнила правото си по чл. 72, ал. 2 във вр. ал. 1, т. 2 във вр. чл. 70, ал. 1, т. 2 от ЗАНН след влизане в сила на 23.12.2021 г. на измененията в ЗАНН обн. в ДВ, бр. 109 от 2020 г.

Ето защо, съдът счита, че както публичният изпълнител, така и ответникът –

директорът на ТД на НАП – С. законосъобразно са приели въз основа на установените по категоричен начин правнозначими факти, че публичното вземане – наложената Глоба в размер на 50 лева с Ф., издаден от служител на Центъра за градска мобилност ЕАД при Столична община, на жалбоподателката С. П. е ликвидно и изискуемо и подлежи на изпълнение.

Не са налице основания за отмяна или изменение на обжалваното решение и потвърдения с него акт за Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки, издаден от главния публичен изпълнител, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на жалбоподателката за присъждане на направените разноски – внесената държавна такса и адвокатско възнаграждение на процесуалния ѝ представител е неоснователна. На процесуалния представител на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, предвиден в чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгласно чл. 143, ал. 3 от АПК във вр. § 2 от ДР на ДОПК във вр. чл. 37 от ЗПрП, а именно в размер на 100 лева.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 268, ал. 2 във вр. ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София-град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Е. П., ЕГН [ЕГН] от [населено място], [община], област С., [улица], депозирана чрез пълномощника ѝ – адв. Е. М. Г., САК, против Решение № ПИ – 281 от 30.08.2023 г. на директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата ѝ вх. № 70-00-1266 от 16.08.2023 г. по регистъра на ТД на НАП – С. срещу Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки с изх. № С230022-012-0000058 от 02.08.2023 г. издаден от главен публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП - С..

ОСЪЖДА С. Е. П., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [община], област С., [улица] **да заплати** на Национална агенция за приходите **сумата от 100 (сто) лева** – разноски по делото, юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ДА СЕ СЪОБЩИ Решението на страните, по реда на чл. 138 от АПК във вр. § 2 от ДР на ДОПК.

СЪДИЯ: